

ROC DE CHÈRE

Λευκό σὰν ἀλκυών, στή γαλανή λίμνη γλυστρουῶσε
τὸ βαποράκι μας, μπροστά ἀπ' τὸ Βράχο τῶν Πριγμένων·
κι ἐγὼ θυμῆθηκα σκοπό, παληό, πὸν μ' ἀρρωστοῦσε
(κάποιες Σειρήνες μὲ καλοῦν, ἀκόμα, π' ἀλαογαίνω).

Ἐπὶ ἄλλὰ σὲ μιὰ πιὸ δυνατὴ, τοῦ ζέφυρου πνοή,
ν' ἀπομακρύνω θέλησα τὴ νοσηρὴ μαγεία
σὰν Ὀδυσσεῆας βούλωσα τ' αὐτιά μου μὲ κερὶ
κι ἄπληστα ὠσφράνθηκα μιὰ ροδοδένδρων εὐωδία.

ΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑ ΦΡΑΓΚΙΣΚΑΝΟ

Ἐπὶ ποιὰ γλυκεῖα συγκίνησις,
ὅταν τῆς «ἀδελφῆς βροχῆς»
καὶ τὰ πουλάκια κορβόονται
καὶ σὰν ταπέτα ἀπλόνοται

Ἐπὶ ποιὰ μέθη μὲ κρατὶ
ἀρχίζει ἡ μουσικὴ
στὶς σιέρες, σιὰ κλαριά
φύλλα καὶ φλοιὸι πλατάνων.

Ἐπὶ Ὅλες ἡ θλίψεις φεύγουνε
Μὴ νᾶναι δάκρυα χαρᾶς
πὸν ξανά μὲ ριζώνουνε
καὶ κάνουν κι ἀναβλύζουνε

σὰ νᾶσαν χελιδόνια.
ἡ σιάλες τῆς βροχῆς
βαθειὰ μέσα στή γῆ
παληές πηγές ζωῆς ;

Γ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ